

NEW YORK SATIRE

Ποῦ ὁ Ζαμπούνης γράφει
κι' ἔγινε Μόργκαν Κάρντσι και πλέει στὸ χρυσάφι.

Τὴν ἐβδομάδα μιὰ φορὰ τὸ φύλλο μας θὰ βγαίνει
και τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνει
μὲ πέντε σέντζια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζει
νὰ κἀνὴ γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς και μεις μ' ἐκείνον χάσι.

Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας, τέταρτος χρόνος μπαίνει
πῶ πῶ και τὸ Λευτέρη μας σὰν τὶ τὸν περιμένει.

Νοέμβρη δέκα και ἑπτὰ
και περιμένομε λεπτά.

Ἄν θέλῃ ὁμως και κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη
δὺο μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίγη,
κι' ὅπως μὴ κάμνωμεν και 'μεις ἐράνουσ ὅπως ἄλλοι
τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν προκαταβάλλῃ.

Χίλια ἐνηηκόσια μὲ δέκα και ἑπτὰ
ποῦ προπαγάνδες σὰν σπραβὲς μᾶς χόρτασαν λεπτά.

Ἄριθμὸν τριάντα μὲ ἑπτὰ μετροῦμε
και ζυγίζομ' ὅλα κείνα ποῦ θὰ ποῦμε

Δὶ φρήντομ ἐντὶ δι ἄναρχι πηγαίνουν χέρι χέρι
και τί θὰ ἔβγη στὰ στερνὰ μόνον θεὸς τὸ ξέρει

Στὸ Φασουλῆ ἢ Φασουλῆ
γιὰ χειραφέτησι μιλεῖ

Κα Φ.—Τὰ ἔμαδες ἀντρούλη μου τὰ νέα τὰ μαντάτα;
Φ.—Στὰ τέσσερα ἐξύγωσε τὸ μποῦσελ ἢ πατάτα
και χάρις εἰς τῆς σπέκουλας τῆς χρυσοφόρες
βδέλλες

Κα Φ.—Μὴ μοῦ μιλεῖς γιὰ ζάχαρες, πατάτες και καρβέλι
Τοῦ Περικλέους ὁ χρυσοῦς αἰῶνας ἀνατέλλει
κι' ἡ λύσις κάθε διεθνούς προβλήματος, μπελᾶ
στὸ μέλλον θὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ φραμπαλά.

Ἐρρέτωσαν τοῦ μαγειριοῦ τηγάνια και
τεντζέρια.
ποῦ κἀναν μαυροκόκινα τὰ κάτασπρά μου χέρια
κι' ἐνῶ τριγύρω μ' ἔκραζαν χίλιων λογιῶν
Πατριδες
ἐγὼ κλειστή στὸ μαγειριὸ τηγάνισα μαρίδες.

Φ.—Γυναῖκα μὴν τρελλάθηρες κι' ἡ βίδα σοῦχει
στρίφει;

Κα Φ.—Τὸ ἄχαρι τὸ φύλλο σας στὸ φύλλο μας θὰ σκύνῃ
Ἐένα ζητήματα ἐμεῖς θὰ λύνομε και ντόπια
κι' ἀφοῦ τὴν ψήφο πήραμε βάλλτε φωτιά στὰ τόπια

Φ.—Γυναῖκα...

Κα Φ.—Τώρα ποῦγενα ἴση και παραπάνω
σ' ἕνα παπούτσι και τὰ δὺο τὰ πόδια θὰ σοῦ βάνω
κι' ὄσες φορὲς τηγάνισα θὰ πῆς νὰ τηγανίσης
και τὴν Τασῆ μας γρήγορα νὰ τρέξῃς νὰ
σκουπίσης.

Φ.—Κατήφορο μοῦ φαίνεται μαντὰμ πολὺ πῶς πῆρες
και βιάζεσαι πῶς βιάζονται —μὲ συγχωρεῖς—
ἢ χῆρες.

Κα Φ.—Ὅσον καιρὸ στὸ σπίτι μας βρισκόμεθα
κλεισμένες
γνώσεων γνώσεις ἄδικα ἐπῆγαιναν χαμένες
κι' ἂν τύχη δὲν προώδευσε πολὺ ὁ κόσμος, γκέκα,
εἶναι γιὰτὶ δὲν ἔδινε τὴν ψήφο στὴ γυναῖκα.

Λυχάρια μᾶς θαρροῦσατε: γκαζιοῦ τσιμπλιάρες
λάμπες
Τὸ πνεῦμά μας νομιζατε πῶς τῶχαμε στῆς γάμπες
και ζοῦσαν σκλάβα και μυαλὸ και ἐξυπνάδα τόση
στὰ μακρονὰ μας τὰ μαλλιά ὅπως μᾶς λὲν
καμπόσοι.

Φ.—Γυναῖκα τὸ κεφάλι σου ἐγέμισε ἀέρα.
Κα Φ.—Χειραφετίσεως κι' ἐγὼ ἐσῆκωσα παντιέρα
κι' ἀφοῦ τῆς ψήφου δύναμι στὸ χέρι μου ἐπῆρα
δὲν δίνω ἕνα ὀβολὸ κι' ἂν γείνω ζωντοχῆρα.

Ἐρρέτω πιά σφουγγάρισμα, μαγειρέμα και πλῦσι
Τώρα ποῦ ψήφο πήραμε κι' ἔχομε γίνοι ἴσοι
ἐγὼ θὰ μπῶ μεσ' στὸ μετερντέ και σὺ στὸ μαγειριὸ
νὰ συνειδήσης Φασουλῆ κι' ἀπὸ νοικοκυριό.

Τώρα ποῦ ἴσοι γίναμε κι' ἔχομε ψήφο πάρει
μυαλὸ μεσ' στὸ Κουβέρνο μας θὰ μπῆ με τὸ
καντάρι
κι' αἷμα θὰ χύσουν στῆς στεγνὲς τῆς Πολιτείας
φλέβας
ἢ τσακιστὲς ἀπόγονοι τῆς Παπιονήρου Εὔας.

Φ.—Γυναῖκα δὲν μοῦ φαίνεται καλὸ πῶς πῆρες δρόμο
Αὐτὴ τὴν ψήφο ποῦ κρατεῖς τὴν θεωρῶ με τρόμο
κι' ἂν σὰν σὲ χέρια δὲν γενῆ μοροῦ παιδιοῦ
Ξουράφι
ὁμως θὰ στεῖλῃ πάμπολλες ἀνύπαντρες στὸ ράφι.

